

Каракуц Ігор Вікторович
(позивний «Куц»)

Народився 5 серпня 1967 року в селищі Зарічне в дружній сім'ї Віктора Степановича та Галини Степанівни.

Ще навчаючись у школі, Ігор проявив сильний характер: завжди чесний і справедливий, наполегливий, працелюбний, сміливий та товариський, з повагою ставився до старших. Це ті риси характеру, які його рідні заклали в майбутнього героя.

Після закінчення школи Ігор обрав шлях сільського господарства і почав працювати в місцевому колгоспі. З 1985 по 1987 роки проходив строкову військову службу, захищаючи кордони держави. Повернувшись додому, продовжив працювати в колгоспі.

Успадкувавши від батька інтерес до енергетики, Ігор з 1988 року працював у галузі електропостачання. Свою трудову діяльність він розпочав у селищній дільниці, а згодом перейшов на роботу в районне енергоуправління. Його глибокі знання електромереж, від трансформаторів до ліній електропередач, та вміння швидко усувати аварії, навіть у найскладніших умовах, зробили його незамінним фахівцем. Завдяки його професіоналізму та відданості справі, місцеві жителі завжди могли розраховувати на стабільне електропостачання, а керівництво неодноразово відзначало Ігоря грамотами та преміями.

Ігор не обмежувався лише професійними обов'язками. Він з великим задоволенням працював на землі. Не маючи освіти агронома, він володів дивовижною інтуїцією та любов'ю до рослин. Ігор вирощував на своїх городах не лише традиційні, а й екзотичні рослини, тому його ділянки завжди були окрасою села. Він невтомно вивчав нову літературу, експериментував з різними сортами та методами вирощування, ділився своїми знаннями з односельцями та активно спілкувався з однодумцями в соціальних мережах.

В 2018 році помер Віктор Степанович (батько Ігоря), якого в селі знали не тільки як досвідченого енергетика, а й як пасічника – професіонала. Ігор не просто продовжив сімейну справу, а й додав до неї нові, яскраві фарби. Крім того, що він став досвідченим бджолярем, як і його батько, Ігор виявив неабиякий талант митця. Його руки, які так чудово володіли інструментами столяра, створювали з воску справжні шедеври. Поєднання давніх бджолярих традицій з майстерністю деревообробки зробило його роботи унікальними та високо цінуваними.

Ігор був щасливим чоловіком, батьком, дідусем. Його дружина Ірина, досвідчена старша медична сестра обласної травматології, завжди була його підтримкою. Її турбота та розуміння допомагали Ігорю долати будь-які труднощі. Син Дмитро, випускник ДЮДМЯ, працює на Укрзалізниці, має дружню сім'ю, а донька Анастасія реалізовує себе як талановитий юрист. Сім'я Ігоря завжди підтримувала його творчі поривання і пишалася його досягненнями.

З 2014 року, з початком російської агресії, Ігор активно долучився до відновлення критичної інфраструктури та волонтерської діяльності. А коли ворог знову ступив на нашу землю, Ігор без роздумів пішов захищати рідну землю, ставши одним із тисяч українських героїв. Розуміючи, що друга чи навіть перша лінія захисту не для

нього, він разом з побратимами у складі мінометного розрахунку вступив до лав Карпатської Січі, щоб взяти участь у визволенні спочатку Харківщини, а згодом і рідної Лиманщини. Побратими розповідають: «Куц завжди пишався тим, що він родом з Донбасу і своїми вчинками постійно хотів всім довести, що ця земля має справжніх патріотів своєї Батьківщини».

Куц був не просто солдатом, а й лідером. Він об'єднував навколо себе людей, надихаючи їх на боротьбу за спільну справу. Його приклад довів, що справжній патріотизм проявляється не лише на словах, а й у щоденних вчинках. Своім життям і подвигами він довів, що Донбас – це земля героїв. .

Ігор загинув 19.10.2022 року від поранень, отриманих на передовій лінії фронту під час бойових дій на Лиманському напрямку 02.10.2022 року, його ім'я назавжди вписане в історію рідної Лиманщини та всієї України.

28 квітня 2023 року Указом Президента України Каракуца Ігоря Вікторовича (посмертно) нагороджено Орденом «За мужність» III ступеня.

Урна з прахом Каракуца Ігоря знаходиться в колумбарії на Білому кладовищі в м. Києві.

Ушанували пам'ять героя і в рідному селищі: вулицю, на якій жив Ігор, названо його ім'ям.

Вічна слава Герою!

Алла Золотова (Кислюк),
однокурсниця

